

der mindede mest om den Slags løse Fugle, fra hvis Omgang han endnu slet ikke længtes bort.

Men nu ringede det igen paa hans Dør. Og skønt han havde givet Husholdersken strenge Ordre til ikke at indlade andre end en vis Cirkus-dame med ildrødt Krushaar, hørte han et Mand-folk tale højt ude i Forstuen og sætte en Stok i Paraplystativet. Døren blev slaaet op, og paa Tærskelen stod en ældre, strengt udseende Herre med et blussende Ansigt — Oberst Bjerregrav.

„Jeg tænkte nok, du var hjemme alligevel. Bliv bare siddende . . . Jeg ser, jeg forstyrrer dig i dit Arbejde.“

„Min ærbødige Hilsen, Onkel! . . . Vil du gøre mig den Ære at tage Plads ved mit Bord?“

„Du skal have Tak, jeg holder ikke af at spise paa offentlig Bekostning. Desuden har jeg spist Frokost for mere end to Timer siden.“

„Et Glas Vin maaske?“

„Du skal ingensomhelst Ulejlighed gøre dig. Det er i det hele ikke for min Fornøjelses Skyld, jeg er kommen.“

„Jeg kan næsten tænke det. Du maa rimeligvis have noget alvorligt paa Hjerte, siden du har kunnet overvinde dig til at se herind.“

„Deri tager du ikke synderlig fejl, min Ven! Nogen Længsel efter at gense dig har i hvert Fald ikke drevet mig. For altsaa at gaa lige til Sagen: jeg saae tilfældig imorges paa min Barberstue det Smudsblad, du skriver i, og fandt deri en Artikel om et saakaldt Vandbygningsprojekt . . . en Artikel, som du rimeligvis kender noget til . . . i hvert Fald mente jeg at kunne genkende din flabede Stil. Maa jeg spørge, hvad er Meningen med den Artikel? Det er mig ikke bekendt, at du paa noget Tidspunkt af dit Liv har beskæftiget